

Overweging 11 juni 19.00 uur in de Raatstede.

Beste medechristenen. Vandaag lezen we over het werken in de wijngaard. Als we spreken over het thema “Doorgaan met Gods Woord” heeft iedere aanwezige figuurlijk gezien zijn eigen wijngaard in zijn omgeving. Het verzorgen van je wijngaard was vroeger een grote verantwoordelijkheid omdat in de tijd van de Romeinen wijn en later in de middeleeuwen bier noodzakelijke levensbehoeften waren omdat water niet altijd beschikbaar en betrouwbaar bleek. Daarom maakte men zich grote zorgen als na noeste arbeid de opbrengst tegenviel omdat de wijnstokken te weinig vrucht droegen of ondrinkbare wijn opleverden. De levensvatbaarheid en duurzaamheid van een leefgemeenschap hingen in grote mate af van de opbrengst en kwaliteit van de wijngaarden en deze werden als een gemeenschappelijk belang ervaren. Bruikbare adviezen werden altijd op prijs gesteld waar het de wijngaarden ten goede kwam. Zoals de profeet Jesaja in de lezing vraagt: “Wat kan ik nog meer doen voor mijn wijngaard dat ik niet heb gedaan?”

Nu zijn wij bijeengekomen omdat de wijngaard van onze geloofsgemeenschap, en dat moet je ruimer zien dan alleen maar de Dionysiusparochie, gevaar loopt. Veel mensen herkennen de vruchten niet meer of ervaren ze als wrang of onverteerbaar. De laatste jaren worden sommige personen gewijd, aangesteld of goedgekeurd, die niet in staat blijken bruikbare en aansprekende adviezen te geven voor allen die zich bij de geloofsgemeenschap betrokken voelen. Veel mensen hebben het gevoel dat er nog maar één manier is waarop je deel uit mag maken van je eigen vertrouwde geloofsgemeenschap en dat is de manier die door die verantwoordelijk gestelde personen opgelegd en verkondigd wordt.

Velen van ons ervaren dit als een knellend en verstikkend keurslijf zoals in de jaren vijftig.

Een open discussie waarin je samen vanuit het evangelie zoekt naar inspirerende antwoorden is niet mogelijk, want er wordt als een repeterende automaat voortdurend geschermd met regels en officiële verklaringen. Als volwassen gelovige blijf je met veel onbeantwoorde vragen zitten en voel je je betutteld en gemanipuleerd.

Geloven doe je toch op persoonlijke wijze en er is altijd veel ruimte geweest en verkregen met als resultaat bruisende en warme geloofsgemeenschappen. De één voelde zich meer op zijn gemak bij het ora en de ander vond veel voldoening in het labora. Ieder kon zo op zijn eigen sterke wijze de geloofsgemeenschap dienen en men waardeerde en respecteerde elkaar. “In het huis van mijn vader is plaats voor velen”, stond er toen terecht op de Dionysiuskerk.

God biddend eer bewijzen en het doen van goede werken zijn immers gelijkwaardig en onafscheidelijk met elkaar verbonden volgens de Bijbel.

Tijdens de afgelopen drie jaar hebben gelovigen verschillend gereageerd en vanavond zijn onder de aanwezigen voorbeelden van iedere groep:

- Sommige haakten af en zochten individueel hun eigen weg.
- Anderen bleven in de parochie om te redden wat er te redden viel vanwege hun sterke emotionele band met het kerkgebouw en de vele sociale contacten.
- Veel mensen hebben hun heil in andere parochies gezocht.

In de lezing van Lucas kunnen we lezen dat ook na drie jaar er nog kansen zijn voor onze wijngaard of geloofsgemeenschap zoals u wilt.

Voor die mensen die verwachtten dat een groep als de IGD vanzelf zou doodbloeden hebben we de volgende boodschap: de IGD is nog springlevend en barst van de

ideeën. Het feit dat wij vanavond hier met zo'n 50 volwassenen Gods aanwezigheid vieren, spreekt voor zichzelf. Eén van de grootste aanjagers blijken naast de inspiratie van het evangelie, de navolging van Christus en het vertrouwen in de mensen van deze groep de onbegrijpelijke beslissingen te zijn die vanuit de pastorie van de Dionysius genomen worden. Het stoppen van Eucharistievieringen in de vrouwengevangenis is de laatste uitglijder. Een beter en sprekender voorbeeld om het pastorale onvermogen van het verantwoordelijke pastorale team aan te tonen, kun je gewoon niet verzinnen.

Waar we voor moeten waken is dat ongecontroleerde boosheid ons dan in de greep krijgt. Cor Smit heeft in een van de nieuwsbrieven een prachtig artikel geplaatst hoe je boosheid om kan zetten in positieve daden. Een aanrader voor iedereen die zijn adrenalinegehalte te hoog ziet worden. Vandaar ook de afzwakking van mijn reactie op de website: "Ik begrijp nu nog beter waarom Jezus verrezen is, want nu hoeft hij zich uit schaamte niet in zijn graf om te draaien."

Wat kunnen we als kritische groep doen: **gewoon doorgaan als werkers in de wijngaard**. Haak niet af, maar zoek een groep medechristenen waar je je thuis voelt, waar je jezelf kunt en durft zijn. Spreek je boosheid en bezorgdheid uit. Zoek als uitlaatklep een activiteit waar je sterke kanten om je geloof te beleven zinvol gebruikt en ingezet kunnen worden. Schroom niet om je hulp aan te bieden. De kerk heeft je nodig. Voorbeelden zijn er te over:

- Ouders die hun kinderen de eerste communie willen laten doen, zijn actief in werkgroepen in andere parochies met als uitgangspunt dat je deelt met elkaar, tijdens je avontuurlijke zoektocht naar God in de wetenschap dat er mensen zijn die van je houden en je willen helpen. Dit in tegenstelling tot het accentueren van de zondigheid van het kind.
- Ouders die gastgezin zijn voor jongeren die zich voorbereiden op het Vormsel en samen kritisch zoeken naar antwoorden op vragen als: Wie ben ik? Wat kan ik? Wat wil ik? Welke rol speelt God in mijn leven? Dit in tegenstelling tot het voornamelijk catechismusachtige memoriseren van feiten en geloofszaken om tot een volwassen geloof te komen.
- Het rondbrengen van post bijv. nieuwsbrieven van de IGD
- Mensen volgen cursussen waar je samen met vertrouwenwekkende cursusleiders op zoek gaat naar antwoorden op vragen over geloof, catechese en bijbelstudie.
- Een verzoek van twee jonge mensen die al 2 jaar samenwonen en samen met een ervaren voorganger willen zoeken naar een vorm om hun wettelijk trouwen te combineren met een viering waarin zij voor hun kennissenkring willen getuigen dat zij in hun huwelijk het geloof een plaats willen geven, hun eventuele kinderen in de geest van het evangelie willen opvoeden en Gods zegen over hun huwelijk willen vragen.

Verder zult U in de volgende nieuwsbrief verdere activiteiten van de IGD kunnen lezen:

- Enkele meditatievieringen als voorbereiding op Kerstmis
- Een fietstocht in sept/okt langs plaatsen in Heerhugowaard waar mensen Gods aanwezigheid vieren in allerlei kerken. Dit om o.a. het belang van oecumene te benadrukken en onderling contact te bevorderen.
- Het nemen van foto's van kerken of kerkelijke activiteiten als je op vakantie bent. Een ansichtkaart sturen mag ook naar het postadres van de IGD of de website. Dit kan gebruikt worden bij een volgende viering van de IGD.
- Diverse cursussen over kerk en bijbel etc.

U ziet dat er genoeg redenen zijn om door te gaan met Gods werk. Niet alleen voor onszelf, maar ook vanuit onze verantwoordelijkheid voor onze kinderen en kleinkinderen. Het is goed om hier samen Gods aanwezigheid te kunnen vieren met gelijkgestemde medegelovigen die een luisterend oor en een kritische geest hebben. Ik wil wel zeggen dat het mij pijn doet in deze viering vlak voor Sacramentszondag niet het heilig brood te kunnen delen, omdat dat ons onmogelijk gemaakt is. Jammer, dat sacramenten als machtsmiddel gebruikt worden om te verdelen en niet om samen te delen. Laten we het geloof dat ons zo vaak tot steun in moeilijke tijden geweest is koesteren en behouden, maar wel passend in deze tijd en wervend voor jongeren en ouderen die ieder op hun eigen dierbare manier het geloof willen belijden.

Daar waar sommige kerkleiders gelovigen in de kou laten staan, zou dat wel eens tot verrassende, vernieuwende en verdiepende ontwikkelingen binnen onze geloofsbeleving kunnen leiden op de manier zoals Christus ons dat heeft voorgeleefd. Moge de zegen van God de Vader, de Zoon en de Heilige Geest ons daarbij vergezellen.

J.P. Stegers.